— bezoekers van de speelvesting wel invloedrijke beschermers gevonden zou hebben, als ze dat gewild had (natuurlijk was ze daar te trotsch en te rein toe), maar die door de gretig toekijkende en belangstellend luisterende buitenwereld al voor haar heele leven gebrandmerkt was : 'n handlangster van Hannock ! Hannock, die trouwens al haar wegen naging, haar, die zooveel van hem wist, bijna als een gevangene behandelde.

Totdat we, op 'n avond, een grooten slag deden. Zelfs Hannock, de ijskoude, ijzerharde, was zijn verstand kwijt. Het geld stroomde binnen, hij deelde er ons handenvol van uit, dronken van winzucht en van de champagne die hij, geheel-onthouder, in die zonderlinge, duizelig makende oogenblikken met de anderen had meegenoten.

Ik denk wel dat ik dien avond meer geld in mijn zak heb gestoken dan Hannock me had toegedacht ; althans, den volgenden morgen bevond ik me in het bezit van achtduizend dollar.

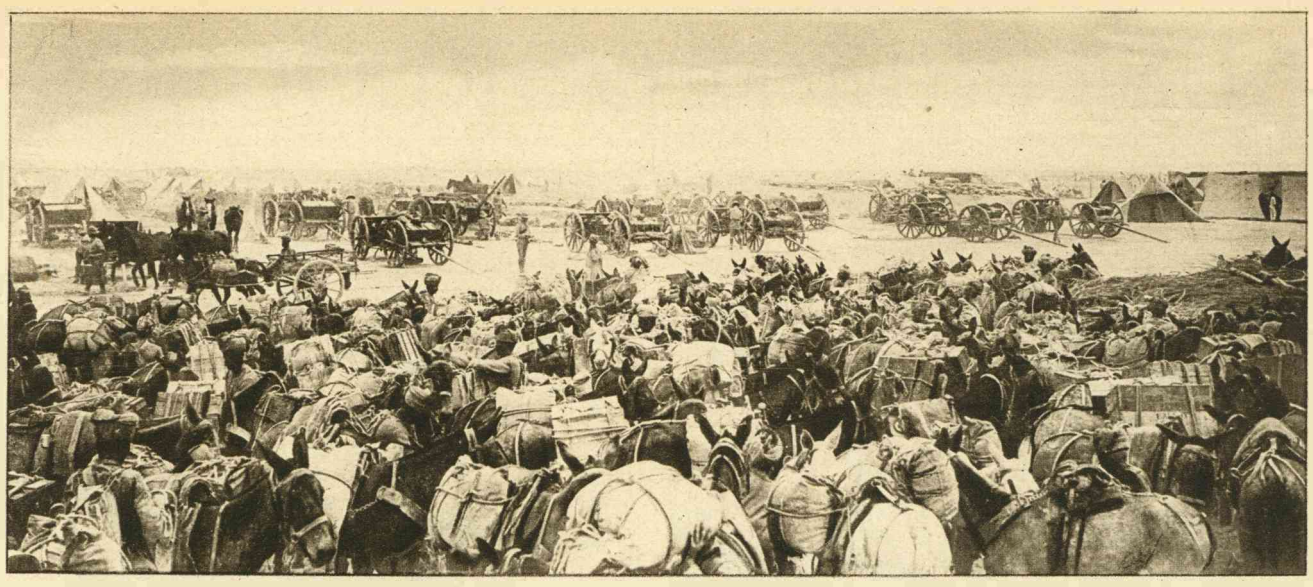
Nu moest het uit zijn. Het zou moeite kosten, maar ik wilde Mary vrij maken, met haar vluchten, haar trouwen — samen onze rust zoeken — vergeten !

Maar Hannock, sluwe, wreede slavenhandelaar die hij was, had zijn koelbloedigheid en zijn evenwicht na dien dronken avond spoedig en voor goed teruggevonden. Aan Mary werd een kamer aangewezen binnen de muren van zijn speelvesting, en de twee uren per dag die hij haar vrij gaf, mocht ze slechts onder geleide van een zijner vertrouwdste satellieten uitgaan. Hij volgde al mijn gangen, en aan zijn wantrouwige oogen zag ik dat ik Mary's lot spoedig zou deelen.

Juist in die dagen had hij zich met een van de beruchtste New Yorker telegraaf-aftappers, Sheldon, geassocieerd tot een nieuwe onderneming, een zoo brutale zet dat al de vorige er bij in 't niet zouden zinken. Onze hulp was er onmisbaar bij ; zijn plan vereischte bekwame en kalme vaklieden. Een ganschen dag dwaalde hij argwanend om ons heen, met iets tijgerachtigs in zijn bewegingen, doelde in halve woorden op zijn nieuwe plannen, sprak van Sheldon, die spoedig komen zou.

Nu of nooit ! Hij zond me uit om een microfoon van nieuwe vinding die we noodig hadden, en toen ik terugkwam had ik de politie van de komende dingen op de hoogte gebracht.

Dienzelfden avond deed de districts-attorney een inval, op Amerikaansche wijze : hij liet de gepantserde deuren met dynamiet springen. Wat er verder gebeurde, wat er van Hannock werd, en van Sheldon, die even vóór den inval binnengekomen was, maar zich nog niet aan ons vertoond had, dat alles hoorden we eerst later.

DE VELDTOCHT AAN DE PERZISCHE GOLF.
De aankomst van een Indisch convooi te Basra, aan den Euphrat. Op den achtergrond de Britsch-Indische artillerie.

We hadden onze vlucht goed voorbereid. Den volgenden dag waren we getrouwd, en een week later zaten we in Engeland. Waarom niet ? In Amerika is het leven er een van snelle, plotselinge onverwachtheden ; je leeft er met rukken en schokken.

II.

Die enkele dagen op de boot waren we gelukkig als kinderen. We hielden van elkaar, romantisch

VAN HET OOSTELIJKE OORLOGSTERREIN.
De Duitsche generaal von Linsingen, de aanvoerder van het leger, dat de Russen in Galicië teruggedrongen heeft.

als de meest ouderwetsche roman-figuren. De nachtmerrie van 't verleden was geweken, het geld rammelde in onze zakken ; we hadden de mooiste state-room op het bovendek en reisden als vorsten. Wat zou eenvoudiger geweest zijn dan ergens samen een huisje te zoeken waar we ons nieuwe leven konden genieten, en naar werk uit te zien dat ons een eerlijk bestaan verschafte ? Dom of lui waren we geen van beiden.

Maar wie, die gewoon is geweest tegen den ruwen stroom van het leven in de Nieuwe Wereld op te worstelen, kan zoo spoedig tot rust komen ? Het avontuur zat ons beiden in 't bloed ; we konden niet meer den zelfden weg gaan als iedereen, en althans voorloopig was er voor ons geen sprake van dat we als brave, ordelijke burgers een huishouden konden opzetten en ons een werkkring scheppen.

Daarvoor zou ik nu een lange, diepzinnige verklaring kunnen zoeken, op zielkundigen ondergrond ; maar ik wil eenvoudig weg mijn geschiedenis vertellen, de feiten neerschrijven. Ik noteer gebeurtenissen ; ik zet geen roman in elkaar.

Schrik, angst, ellende, ontbering hadden we gekend ; met opeengebeten tanden hadden we tegen ons noodlot gevochten. Nu wilden we nog slechts genot, en alles wat voor geld te koop was.

Een paar weken zaten we in Londen, reden in den mooisten auto die er te huren was naar de theaters, soupeerden tot laat in den nacht. Toen, opeens, als een vlucht, vluchtend voor onze eigen rusteloosheid, naar Aix-les-Bains, tot we de strompelende rheumatici niet langer konden aanzien ; vandaar naar Karlsbad, te midden van Engelsch-Indische vorsten, studenten uit Petersburg en Berlijn, ondernemende jonge hertoginnen uit Parijs, niet te ontcijferen vreemdelingen uit de verste en donkerste hoeken van den aardbol.

En het ergste was, dat we ons nergens alleen voelden, dat we rust en eenzaamheid zochten, maar ervan schrikten wanneer we ze gevonden hadden, en ons dan weer midden in 't gewoel stortten. Een oogenblik deed de koele berglucht van St. Moritz ons goed, maar ook daar achterhaalde ons de leegheid en de verlatenheid, die ten slotte misschien binnen in onszelf was, zich alleen nu en dan verschool. We hadden nooit geleerd ons een doel te stellen dat eenigermate waard was nagestreefd te worden ; we konden alleen van avontuur naar avontuur snellen.

De tijd ging voorbij, ons geld slonk, en onze roes was eerst geëindigd toen we in een morsig, klein Parijsch pension zaten, waar Mary haar stijfgeworden vingers zoolang op een oude piano oefende tot ze wat les kon geven aan burgerkinderen in de buurt, tegen vijftig centimes per uur. Ik liet naar achter met tachtig francs ; met de rest kon ik juist naar Monte Carlo komen. Arme, dappere vrouw ! Er was geen traan in haar oogen toen ik ging ; ze glimlachte, en zei telkens : „ik sla me er wel door ! Als je niet gauw terug komt, kom ik bij je !" Maar de rekening in 't pension liep naar de driehonderd francs, en de politie was al aan ons te pas geweest. Juweelen, ringen — niet een had Mary er over, en haar bonten mantel lag als onderpand in een gesloten koffer naast het bed van de pensionhoudster.

Maar ofschoon ik vermoeden kon dat het haar slecht ging, eerst later wist ik hoe hard ze 't had, want den enkelen brief, dien ik kreeg, wist ze opgewekt te stemmen, moedig schepsel dat ze was ! En intusschen liep ik in Monte Carlo rond, hongerig, ellendig ; de paar goudstukken waarmee ik, dwaas genoeg, mijn geluk had willen beproeven, waren met één greep van des croupiers vraatzuchtige hark uit mijn beurs verdwenen, en hoe ik 't twee, drie weken uithield als pakjesdrager, wegwijzer, schoenpoetser en kolensjouwer — ik begrijp 't zelf niet meer. Aan de kolen verdiende ik nog 't meest ; dat was mijn rijke tijd. Maar de boot vertrok nadat ik twee dagen neus en longen met het zwarte kolenstof had gevuld, en ik moest naar iets anders uitzien. En intusschen loerde ik, speurde, luisterde, altijd en overal ; van een geluid, een woord, een beweging ergens in mijn nabijheid kon mijn fortuin afhangen. Kansen zijn er overal ; het komt er maar op aan ze te betrappen. Natuurlijk had ik kunnen beproeven een plaats als telegrafist te krijgen.

(Wordt vervolgd).

DE DUITSCH-OOSTENRIJKSCHE VERBROEDERING.
Deze bijzonder interessante foto, die genomen is tijdens den veldtocht in Galicië en waarop men (links) een Oostenrijkschen soldaat en (rechts) 'n Duitschen hun maal ziet nuttigen, bewijst op typische wijze hoe nauw het onderling verband is, dat er op 't oogenblik tusschen het Duitsche en Oostenrijksche leger bestaat.

VOOR DE SLACHTOFFERS.
In Oostenrijk zijn hier en daar, op straat en ook in openbare gebouwen, helmen geplaatst, waarin men voor een klein bedrag een spijker slaan mag. De opbrengst komt ten goede van de invaliden. Dat deze wijze tot uitoefening van weldadigheid nogal instemming vindt bij het publiek, bewijzen de talrijke nagels die reeds in den hierboven afgebeelden helm geslagen zijn.